

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Перша Неділя Св.
Великого Посту –
Торжество Православ'я**

**First Sunday of the Great
Fast: The Triumph of
Orthodoxy**

**Premier dimanche du Grand
Carême: le triomphe de
l'Orthodoxie**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Кураш

ikutash@gmail.com

**«Неописане Слово Отця, що прийняло тіло від Тебе, Богородице,
описалось.» (Недільний Кондак)**

Сьогодні православні по всьому світі святкують перемогу Православ'я над останньою великою ересю.

Ересь – це відхилення від правди Віри. Православ'я не має офіційного підручника віронавчання крім Нікео-Царгородського Символа Віри, якого проголосили перші два Вселенські Собори 325-го та 381-го рр. Однак цей Символ дає ґрунт для послідовної та чудової перспективи про те, Ким є Бог і як Він відноситься до Свого створіння.

Він проголошує, що Бог – Єдиний. Він – Отець. І Він вічно народжує Сина, Який є Бог істинний від Бога істинного, що втілюється у просторі і часі, як конкретна Людина, Ісус з Назарета, Месія, Христос.

Ісус є одна Боголюдська Особа, і в Ньому істоти Божа і Людська – в досконалій єдності, і не змішані а виразні. Це ж те, що нас спасає, як радісно проголошує Православ'я. Бог Син з любові погодився бути втіленим, як Людина, поєднуючи таким чином людську природу, яку ми розділяємо з Ним через це Боговтілення, з Божеством, бо ж Він завжди Бог істинний від Бога істинного. Саме це відкриває нам доступ до Раю. Це ж і дає нам можливість зростати до повноти потенціалу, за яким нас створив Бог: ставати повністю подібними до нашого Творця – богами через Благодать; Він же - Бог по *істоті* Своїй.

Ця істина – понад людське розуміння, бо ж вона поєднує людськість – яка вже сама по собі глибоко таємнича – з Божеством, яке безмежно вище від будь чого, що людина могла б зрозуміти. Цю істину треба прийняти вірою, з любов'ю та з подивом, і тоді вона осяє ясним світлом усе, що довкола віруючого. Ми бачимо і свій початок і свою ціль у несказаній любові Божій. Ми бачимо шлях, по якому маємо йти, як також наші не раз пригнічуюче невдалі намагання йти по ньому. Ми бачимо невичерпні скарби прощення, настанови, заохочення та сили, якими завжди так щедро обдаровує нас Бог, щоб ми могли знову піднятися після кожного упадку, повернутися після кожного відблукання та постійно намагатися йти вперед до осягнення нашого такого високого покликання.

Та людський розум, який так захоплюється зовнішнім, так полонений впевненістю про свою геніяльність, таки намагається зробити раціональним те, що *понад* раціональністю (а все одно не є нераціональним). Отож цю істину треба було захищати, а захищаючи її, знаходити й слова, які могли б висловити її, як тільки можна, а переважно тим щоб відкидати вислови, які не передають її належно. І так, хоч попередні Собори були проголосили істину, що Ісус – досконала Людина, як і досконалий Бог, деякі церковні мужі, які мали доступ до Імператора Лева Ісаврянина (685-741) додумались до того, що не можна представляти Господа в образах, бо ж таким чином можна представляти тільки людину, а не Бога. Тобто, як вони вважали, такі образи поділяли б неподільного Христа, отож їх треба позбутися.

Та невід'ємна властивість людини є те, що її *можна* представити й описати в словах та в образах. Казати що так не можна робити по відношенні до Ісуса, це по суті *відкидати*, що Він справді Людина, а на завжди *понад* справжньою людськістю. І за цим слідує твердження, що Він справді *не поєднався* з нашою людською природою, отож і не може *справді* розуміти нас і нам співчувати. Іншими словами, Його втілення *не спасає* нас, а просто дає нам ще одну причину *прославляти й почитувати Його*, але при тому тільки прагнути і ніколи не осягати єдності з Ним, бо ж ми впалі люди, які не можуть самі себе спасти, - отож і ніколи не осягнемо спокою та гармонії, і ніколи не здобудемо Рай, який, хоч і створений для нас і такий привабливий, але вічно закритий, недоступний нам.

Впродовж більше чим сто років православні молилися, роздумували, страждали та нарешті осягнули повну перемогу радісної істини: а саме, що Ісус -**дійсна** Людина як і дійсний Бог. І Його і Його людей та й Його Ангелів **можна** представляти в Іконах, написаних за особливим стилем, якого виробили, щоб разом виявляти і Його людськість і Його Божество. Він справді прийшов до нас, щоб бути з нами назавжди, щоб підняти нас з наших гробів та привести нас до Раю.

Цю остаточну перемогу святкували в Першу Неділю Великого Посту за наказом Цариці Феодори в р. 843-му (деякі джерела подають 842-му), і Православні так святкують її щороку від того часу. Були часи коли до цих урочистостей також додавали й анатемі прокляття проти єретиків, справжніх чи уявних. Переважно це останнє тепер не роблять. Натомість православні в багатьох містах разом у цю Неділю збираються в одному Храмі, служать особливу Вечірню і обходять Храм у переможній процесії, тримаючи Ікони.

Дякуємо Богові за Його чудову милість до нас, за Його незламну й бездонну любов і посвячуємо себе самих ставати все кращими Іконами Його безмежної слави, сили та любові. Амінь.

First Sunday of the Great Fast: The Triumph of Orthodoxy

Premier dimanche du Grand Carême: le triomphe de l'Orthodoxie

“No one could describe the Word of the Father; but when He took flesh from you, O Theotokos, He accepted to be described.” (The Sunday Kontakion)

«Personne ne pouvait décrire la Parole du Père; mais quand Il a pris chair de toi, O Mère de Dieu, Il a accepté d'être décrit» (Le Kontakion du Dimanche)

Today the Orthodox throughout the world celebrate the Triumph of Orthodoxy over the last of the great heresies.

Aujourd'hui l'Église Orthodoxe dans le monde entier célèbre le triomphe de l'Orthodoxie sur la dernière des grandes hérésies.

A heresy is a deviation from the truth of the faith. Orthodoxy does not have an official compendium of doctrines apart from the Nicene-Constantinopolitan Creed proclaimed by the first two Ecumenical Councils of 325 and 381. However this Creed lays the groundwork for a consistent and

Une hérésie est une déviation de la vérité de la Foi. L'Orthodoxie ne dispose pas d'un recueil officiel des doctrines en dehors du Symbole de Nicée - proclamé par les deux premiers Conciles œcuméniques de 325 et 381. Cependant ce Credo donne les bases d' une perspective

excellent perspective on Who God is and what He does for His creation.

God is proclaimed to be perfectly One. He is the Father. Also He eternally begets the Son, Who is True God of True God, incarnate within space and time as the concrete human Person, Jesus of Nazareth, the Messiah, the Christ.

Jesus is one Divine-Human Person, in Whom the Divine and Human essences are in perfect union, yet unmixed but distinct. It is this, Orthodoxy joyfully proclaims, which saves us. God the Son has lovingly accepted to be fully incarnate as a Human Person, thereby linking the humanity we share with Him as a result of this Incarnation, with Divinity, for He always remains true God of true God. It is this which opens the way to Paradise for us. It is this which makes it possible for us to grow towards the potential with which God created us, to become like our Creator, gods by grace as He is God by essence.

This truth is beyond rational understanding, for it links humanity – a profound mystery in itself – with Divinity, which is infinitely beyond human understanding. It must be accepted by loving and wondering faith - and then it sheds a radiant light on all that is around the believer. We see our source and our destination as the ineffable love of God. We see the path which we must travel, as well as our sometimes dismal failure to do so. We see the inexhaustible forgiveness, direction, encouragement and strength which are always so generously extended to us by God - so that we may rise each time we fall, return each

cohérente et excellente sur la question: Qui est Dieu et qu'est-ce qu'il fait pour Sa création.

Dieu est proclamé d'être parfaitement Un. Il est le Père. En outre, Il engendre éternellement le Fils, Qui est vrai Dieu de vrai Dieu, incarné dans l'espace et le temps comme Personne concrète humaine, Jésus de Nazareth, le Messie, le Christ.

Jésus est une Personne divine humaine, en Qui les essences divine et humaine sont en union parfaite, sans mélange, mais distinctes. C'est ceci, comme l'Orthodoxie proclame avec joie, que nous sauve. Dieu le Fils a accepté dans Son amour infini d'être pleinement incarné en tant que Personne humaine, reliant ainsi l'humanité que nous partageons avec Lui à la suite de cette Incarnation, avec la Divinité, car Il reste toujours vrai Dieu de vrai Dieu. C'est ce qui ouvre la voie au Paradis pour nous. C'est ce qui rend possible pour nous de grandir vers le potentiel dont Dieu nous a créé, de devenir comme notre Créateur, dieux par la grâce comme il est Dieu par essence.

Cette vérité est au-delà de la compréhension rationnelle, car elle relie l'humanité - un profond mystère en lui-même - avec la Divinité, qui est infiniment au-delà de la compréhension humaine. Elle doit être acceptée avec l'amour et la foi - et elle jette une lumière éclatante sur tout ce qui est autour du croyant. Nous voyons notre source et notre destination comme l'amour ineffable de Dieu. Nous voyons le chemin que nous devons parcourir, ainsi que notre échec lamentable parfois de le faire. Nous voyons le pardon inépuisable, la direction, l'encouragement et la force

time we stray, and keep on pressing forward to our high calling.

Yet the human mind, bound up as it is in external realities, captivated by the sense of its own ingenuity, keeps on trying to make rational that which is *beyond* reason (but is not, for all that, unreasonable). And so it became necessary to defend this truth and, in so defending, find the words to express it as appropriately as could be - usually by paring away statements that did *not* portray it very well. Thus, even though the previous Councils had proclaimed the truth that Jesus is perfectly Human as well as perfectly Divine, some Churchmen who gained the ear of the Emperor, Leo the Isaurian (685-741), were of the mind that one could not portray the Lord in images, because one could portray only the Human nature and not the Divine, and therefore such images or icons would divide the indivisible Christ.

Yet one of the characteristics of a true human being is that they *can* be portrayed and described in words and in images. To say that this could *not* be done in Jesus' case was, in effect, to *deny* that He was truly human - that He must always and forever be *beyond* true humanity. It would follow that He did not *truly* unite with our human nature and could not *truly* identify with and have compassion towards us. In other words His Incarnation would not *save us*, but simply give us another reason to *worship and adore Him* and forever yearn for, and - since we are fallen and unable to save ourselves - never truly attain union with Him, never truly attain peace and harmony, never regain the Paradise which, although

qui sont toujours si généreusement offerts par Dieu - afin que nous puissions nous relever chaque fois que nous tombons, revenir chaque fois que nous nous éloignons, et de continuer à courir sur l'avant à notre vocation.

Pourtant, l'esprit humain, lié comme il est dans les réalités externes, captivé par le sentiment de sa propre ingéniosité, continue d'essayer de faire rationnel ce qui est *au-delà* de la raison (mais n'est pas, pour autant, déraisonnable). Il est donc devenu nécessaire de défendre cette vérité et, dans cette défense, à trouver les mots pour le dire dans une façon le plus appropriée - le plus souvent par éplucher loin des déclarations qui *ne le reflètent pas* très bien. Ainsi, même si les conseils précédents avaient proclamé la vérité que Jésus est parfaitement Humain ainsi que parfaitement Divin, certains hommes d'Église qui ont gagné l'oreille de l'empereur, Léon l'Isaurien (685-741), avaient l'opinion que l'on ne pouvait pas représenter le Seigneur en images, car on pourrait décrire seulement la nature Humaine et non pas la Divine, et donc de telles images ou icônes serait diviser le Christ indivisible.

Pourtant, l'une des caractéristiques d'un véritable être humain, c'est qu'ils peuvent être représentés et décrits en mots et en images. Dire que cela ne pouvait être fait dans le cas de Jésus était, en effet, nier qu'il était vraiment Humain - qu'il doit toujours et pour toujours être *au-delà* de la véritable humanité. Il s'ensuit qu'il n'a pas *vraiment* s'uni à notre nature humaine et ne pouvait pas *vraiment* s'identifier et avoir de la compassion envers nous. En d'autres termes Son incarnation ne nous sauve pas, mais simplement

created for us, would forever remain tantalizingly closed to us.

For more than a hundred years the Orthodox prayed, meditated, suffered and finally received the full victory of the joyous truth: Jesus **is** indeed truly Human as well as truly Divine. He can **indeed** – as can all of His people and His Angels – be portrayed in Icons, in the particular style developed to do so which intends to convey both His humanity and divinity. He has truly come to us, to be with us, to raise us up from our tombs and bring us to Paradise.

This final victory was celebrated on the First Sunday of the Great Fast at the command of the Empress Theodora in 843 (some sources say 842), and the Orthodox have celebrated it ever since. There were times when, for political reasons, anathemas against heretics, real or perceived, were also proclaimed at such celebrations. This is usually no longer the case. Instead the Orthodox in many cities gather together in one Temple, celebrate a special Vespers and walk in a triumphal procession holding up Icons.

We thank God for His wonderful mercy towards us, for His unfailing and unfathomable love and we dedicate ourselves to ourselves become ever better Icons of His infinite glory, power and love. Amen.

nous donne une autre raison de *L'adorer* et toujours aspirer en vain - puisque nous sommes tombés et incapables de nous sauver – et jamais atteindre véritablement l'union avec Lui, jamais vraiment atteindre la paix et la harmonie, jamais regagner le Paradis qui, bien que créé pour nous, serait pour toujours terriblement fermé pour nous.

Depuis plus de cent ans, les orthodoxes ont prié, médité, souffert et finalement reçu la pleine victoire de la vérité joyeuse: Jésus **est en effet** vraiment Humain ainsi que vraiment Divine. Il peut **en effet** - comme peuvent tout Son peuple et Ses Anges - être dépeint dans les Icônes, dans le style particulier développé de le faire qui a l'intention de transmettre à la fois Son Humanité et Sa Divinité. Il est vraiment venu pour nous, d'être avec nous, pour nous faire lever de nos tombeaux et nous amener au Paradis.

Cette victoire finale a été célébrée le premier dimanche du Grand Carême à la commande de l'impératrice Théodora en 843 (certaines sources disent 842), et les orthodoxes ont célébré depuis ce temps-là. Il y avait des moments où, pour des raisons politiques, des anathèmes contre les hérétiques, réels ou perçus, ont également été proclamés à ces célébrations. Cela est généralement plus le cas. Au lieu de cela les orthodoxes dans de nombreuses villes réunit dans un Temple, célèbrent des Vêpres spéciales et marchent dans une procession triomphale tenant des Icônes.

Nous remercions Dieu pour Sa merveilleuse miséricorde envers nous, pour Son amour sans faille et

insondable et nous nous consacrons à
devenir nous-mêmes toujours de
mieux Icônes de Sa gloire infinie, de
Sa puissance et Son amour. Amen.